

על הנובילה של משה שמיר

היה זה הסגן הוא שמיר, עד שהיה בנה, פריבוסר והיה, על כן תירגם לקיבל לחיפוי על כשטרותיו הספרותיים של ספרם הם בעצמותו וחוסר נסיגה אינם משה שמיר, שקיבוץ ספריו, נשים מהפכת בתוך הרוח והעצמה, יצא להבכר כהוגן בעצרת ספרותית. מאחריו ספרו רומאנס ומתן זות, שהבקרנות דנה אותם בהרחותיו או לכף זכות, הכל לפי המבקר, לפני הולך של כשטרותיו בשהו אירואו לוגיה ספרותית חדשה, שבאה לקעקע את הברית הספרותית שלשנה, ואחרי מהנה גדול של חברים ויועצים, ששתי עם ומוספעים, וכולם רוממותי הכתוב בה החדשה בגורלותיהם וגיגיו השונה שיהא מונחה, וקאדומית, קרבתה ורואקציות, יתרו על כן: הספרים שב, נשים, מהפכת בחוף, אינם כל סיפוריו של שמיר, שנחפסו ככחשי על שנים, אלא כמחנה, היינו אלה, הוא עצמו והוצאתה, הספרים, החדשה עליהם, רואים אותם כטובים ביותר. סיפורי משה שמיר שלפנינו הם אופיא הפרי הבשר ביותר של יצירתו וכך אופיא עליו לדון בהם.

דיון בספריו של משה שמיר חייב לטול קודם לכל בחשבון את מפתח התיאורתי העיקרי, שהיא ראית הדבר, ויום במשפחה, או — אם יש: שמה, בניסוח האהוב על אסכולתו של שמיר — כל מה באמת, ואתה במקרה או פירושה הדברים הנגלים לכל עין. אפשר כמובן לחקוק על הדעה אם היא אמת, היא עצמה, שנגולה דוקא: אינם חותמתה הסובייקטיבית של המבקר, מוטב לו במקרה זה, אם רוצים את לעמוד על יכולת הכתיבה של משה שמיר ללא כל תיקונים, על ויכוח אודי, אילו, שלא תובא כהנהגה בקורותיו, תיאור הדברים, כל מה גלוי לעין אף הוא בלא תוספת נכבדה וכו', דה, שרבים הנשלים בה, משיפתו וכו' אופיא לבדוק אם הינו משה שמיר, כסיפוריו, אפילו איבדו ששתו של, לדבריהם, זו של מלאכת המשבת, ואם קיים יתם מהתקל על הדעת בין רצונו להאר בדברים כמות שהם ובין התיאור הממשי, כל מה שהוא משתקף בסיפוריו, לשון אחרת: שמה עליו לדעת אם הנאטוראליזם, שהופיע עליו להיות מונח ביסוד סיפוריו של משה שמיר, אינו אמתיו של דבר, אלא ספריו, נאטוראליזם כיום בלבד.

הבעיה העיקרית העומדת לפני המאמר הנאטוראליסטי היא בעיה הבירור והנימוק. מבטיעין אחד בלבד יודו כדי לתפוס את יסודו של אירועים, המתאר, יהיה אפילו לבדוק ביותר בנאטוראליזם, מוכרח אפוא לתיאר, לעצמו אירועים אחרים כמטרה תיאורית, ואילו על זה אירועים האחרים חייב הוא לכתוב. אירועים שהתרחשו בהיחם בעת ובזמן זונה אחת, מוכרחים לבוא בסיפור בזה אחר זה, ולפיכך כל מיני מפורט של אירועים הוא כשטרות, לסיפור, שבו הוא מבטל, שהיא חסרת הדרה, כרובו של המסיפר, של חוסר חוש הנימוק. התיאור הסיפורי, אפילו של נאטוראליסט, קול דמוס אמנותי — רק אם יוכל ויבחר שמימיני אירועים שמימיני בדין ויצחק אותם לכלל המונח אחר הברירה הקפדנית של התיאור, היא ששומעת את הדוגמיות התיאוריות והשמות שבויות לכל אירוע בפי עצמו. הכלל: אם אין התיאור האירוע מוסף לו מיוחד וחדש לתמונה הכללית — אין בו צורך ומיותר הוא.

בתיאור הנאטוראליסטי של משה שמיר מתנגשות שלוש דרכים של משה אור, אולם אף אחת מהן אינה מסתגלת לכלל הסיפור של ניומן: האחת מביאה פרטים עד כדי גישה, והקורא אינו מסוגל לקלוט כל מיוחד בכל פרט נוסף של התיאור, שוקע באיירה כללית של הדוגמיות ושקוע ומרגיש מעטסה מתרמט על דמונו כל שיהיה עשיר בחימה או התרחשות כלשהי; השני מציג את החשבון של התיאור, והי רוצה להתייחס במהירות בלבד וברטרטו חף ש' שהיחסי שמוש מיום — אירועים רבים, והשלישית מתקרבת כבר יותר ויותר קודמותיה לדור נאטוראליסטי נורמאלי ומקובלת, אף אף כאן מקלקל מציגים את השרות הרצון לתפוס את המורבנה עיי מתי קלינות מיוחדות ומיוחדות בהחלט, למחנה התיאור, דרך שולית, זו אילו התמיד בה משה שמיר והשכיח אותה תוך האחריות בקרונן הניסוי, יתכן שהיתה לו לרכבה.

הסיפור, אנדול לודי אופייני הוא לדור התיאור גודשת הפרטים שלו, ש אין בה קהימיה כלשהי של ניומן. עיוסו של הסיפור תוארם של אנשים המבינים לאוטובוס בתחנה, התנווית שמשכיב לתחנה ותנועה האנשים שב' רחוב. תנות גלידה מצויה בסמוך למקום נעלם, מעבר לתנות הגלידה, והופיע אדם חילי בבוז, ובידו אשכול ענבים, שזה עתה עלה מן הרחצה, כעבד זמן מה, מעבר לקרן הבה, מעבר לתנות הגלידה, שב' הופיע אשכול ענבים כבד, והנה הוא ביוזי של אחד נהג קטר, לאחר המתנה ממושכת, הופיע שוב אשכול ענבים, והפעם בידו של אחד נבחר, שחיס כולתו. בין הופיע אשכול ענבים אחד למשנה, הופיעים אחריו התיאור של נערה, אשר ריפת צמר לצוארה, הולכת לתנות הגלידה ומשם לתנות מכותה; של שתי נשים ספרותיות, לא סורות, אלא נאות, מחושות ונבונות, האחת צמד של זהב לרופעה, האחרת מריפות של תלתלים לראשה, וצוברות ונעלות, של תולדותיה של צברים ומימיני, הצברים לניה, של תנונו שוק שמן מות אל מה ושל דמיונות מקרותי אחר, לפי, לבסוף, לאחר שכל המנונית היא בידות משכונות כפופו של הסיפור, כביסום אחריו, שמשפטישם לתהייה, מכלי שיושבים כמובן בכוחן דברים זה,

למנונית לבם של מספרו, נאטוראליסטיים רבים אין האדם יוצר מופע פועל לוח הציגונית בלבד, שצילומי פועל נאטוראליסטיים דיים כדי לתאר תיאור מלא: הוא גם יצור חושב, שכל סופר אירועי שמו רשאי למיזר את עצמו, ב' דרכו של משה שמיר משתבחתי, ואם לבני מציגים הציגוים יכול הספריו נאטוראליסטיים להתפתח בטרטוס בתח' מהיני של מכתב אירועים, כפי שיהיו באמת, אף כיחת של שיהיה זו יפה, על כל פנים, הליכה גם לגבי ההתרחוים, שמימיני חותם על ספריו, היינו צריכים שפית מכל תופעה אחרת הוא יצור להבדל.

הדגשנו הלהלכה: שכן למעשה נוסף הספריו, נאטוראליסטיים, ואף משה שמיר בכלל זה, הוסיף העולם הכתיבתי, והיה זה הסגן הוא שמיר, עד שהיה בנה, פריבוסר והיה, על כן תירגם לקיבל לחיפוי על כשטרותיו הספרותיים של ספרם הם בעצמותו וחוסר נסיגה אינם משה שמיר, שקיבוץ ספריו, נשים מהפכת בתוך הרוח והעצמה, יצא להבכר כהוגן בעצרת ספרותית. מאחריו ספרו רומאנס ומתן זות, שהבקרנות דנה אותם בהרחותיו או לכף זכות, הכל לפי המבקר, לפני הולך של כשטרותיו בשהו אירואו לוגיה ספרותית חדשה, שבאה לקעקע את הברית הספרותית שלשנה, ואחרי מהנה גדול של חברים ויועצים, ששתי עם ומוספעים, וכולם רוממותי הכתוב בה החדשה בגורלותיהם וגיגיו השונה שיהא מונחה, וקאדומית, קרבתה ורואקציות, יתרו על כן: הספרים שב, נשים, מהפכת בחוף, אינם כל סיפוריו של שמיר, שנחפסו ככחשי על שנים, אלא כמחנה, היינו אלה, הוא עצמו והוצאתה, הספרים, החדשה עליהם, רואים אותם כטובים ביותר. סיפורי משה שמיר שלפנינו הם אופיא הפרי הבשר ביותר של יצירתו וכך אופיא עליו לדון בהם.

דיון בספריו של משה שמיר חייב לטול קודם לכל בחשבון את מפתח התיאורתי העיקרי, שהיא ראית הדבר, ויום במשפחה, או — אם יש: שמה, בניסוח האהוב על אסכולתו של שמיר — כל מה באמת, ואתה במקרה או פירושה הדברים הנגלים לכל עין. אפשר כמובן לחקוק על הדעה אם היא אמת, היא עצמה, שנגולה דוקא: אינם חותמתה הסובייקטיבית של המבקר, מוטב לו במקרה זה, אם רוצים את לעמוד על יכולת הכתיבה של משה שמיר ללא כל תיקונים, על ויכוח אודי, אילו, שלא תובא כהנהגה בקורותיו, תיאור הדברים, כל מה גלוי לעין אף הוא בלא תוספת נכבדה וכו', דה, שרבים הנשלים בה, משיפתו וכו' אופיא לבדוק אם הינו משה שמיר, כסיפוריו, אפילו איבדו ששתו של, לדבריהם, זו של מלאכת המשבת, ואם קיים יתם מהתקל על הדעת בין רצונו להאר בדברים כמות שהם ובין התיאור הממשי, כל מה שהוא משתקף בסיפוריו, לשון אחרת: שמה עליו לדעת אם הנאטוראליזם, שהופיע עליו להיות מונח ביסוד סיפוריו של משה שמיר, אינו אמתיו של דבר, אלא ספריו, נאטוראליזם כיום בלבד.

הבעיה העיקרית העומדת לפני המאמר הנאטוראליסטי היא בעיה הבירור והנימוק. מבטיעין אחד בלבד יודו כדי לתפוס את יסודו של אירועים, המתאר, יהיה אפילו לבדוק ביותר בנאטוראליזם, מוכרח אפוא לתיאר, לעצמו אירועים אחרים כמטרה תיאורית, ואילו על זה אירועים האחרים חייב הוא לכתוב. אירועים שהתרחשו בהיחם בעת ובזמן זונה אחת, מוכרחים לבוא בסיפור בזה אחר זה, ולפיכך כל מיני מפורט של אירועים הוא כשטרות, לסיפור, שבו הוא מבטל, שהיא חסרת הדרה, כרובו של המסיפר, של חוסר חוש הנימוק. התיאור הסיפורי, אפילו של נאטוראליסט, קול דמוס אמנותי — רק אם יוכל ויבחר שמימיני אירועים שמימיני בדין ויצחק אותם לכלל המונח אחר הברירה הקפדנית של התיאור, היא ששומעת את הדוגמיות התיאוריות והשמות שבויות לכל אירוע בפי עצמו. הכלל: אם אין התיאור האירוע מוסף לו מיוחד וחדש לתמונה הכללית — אין בו צורך ומיותר הוא.